

In deze serie komen (oud) Argonauten aan het woord die in het verleden prominent in beeld zijn geweest bij de club. Hoe gaat het nu met hen, wat houdt ze momenteel bezig en hoe kijken ze terug op hun periode in Mijdrecht.

Als eerste oud- Argonaut komt Richard Mank aan het woord. De 43- jarige trainer is sinds 2018 trainer van de vrouwen van Excelsior Rotterdam en was tussen 2000 en 2004 jeugdtrainer bij Argon.

Richard heeft een grote staat van dienst als trainer opgebouwd. Na zijn vertrek uit Mijdrecht heeft hij onder anderen bij clubs als FC Utrecht, AZ, HFC Haarlem, FC Omniworld en Feyenoord en nu dus Excelsior gewerkt. Aan zijn tijd bij Argon bewaart Richard speciale herinneringen: een hechte familie die zijn tijd ver vooruit was.

Argon was de eerste club waar Richard Mank op eigen benen kon staan. Rond een oefenwedstrijd bij de jeugd met zijn toenmalige club Noordwijk

tegen Argon werd het eerste contact gelegd en na slechts één gesprek met de technische commissie was Richard overtuigd. Ondanks dat Noordwijk ook een mooie club is zorgde de uitstraling die Argon (en zeker ook de jeugdopleiding) destijds had ervoor dat Richard niet lang na hoefde te denken over een stap naar de D- junioren van Argon. Bij clubs in de hele regio werd gesproken over Argon als het grote voorbeeld. De kans om daar aan de slag te gaan, pakte de jonge trainer dan ook met beide handen aan.

Richard geeft verdere toelichting: 'Het plan dat er toentertijd bij Argon lag en de manier van werken, was echt een voorloper op hoe de jeugdopleidingen bij veel clubs vandaag de dag zijn georganiseerd. Dat maakte het heel interessant om bij Argon te mogen werken.'

De verwachtingen die Richard had bleken in de praktijk zeker waarheid te worden. Bekende namen als Jan Zoutman, Marcel Keizer, Alain Hijman en Bart Logchies waren in de jaren die volgden goede leermeesters voor beginnende trainers bij Argon. Daarbij voelde de club als een grote familie, waarbij iedereen elkaar hielp en ondersteunde. Trainers deden meer dan zich alleen richten op hun eigen team. De scheidsrechterskleedkamer werd tot de plek waar alle trainers urenlang hun kennis en kunde met elkaar deelden.

Ondanks de ambitie die de club en de trainers hadden, was er ook voldoende ruimte voor de juniorenteams en trainers om de goede balans tussen plezier en prestatie te behouden. Op de vraag waar Richard trots op is uit zijn Argon periode geeft hij een verrassend antwoord: "In die tijd ging het vaak tussen Elinkwijk en Argon en ik weet nog dat we kampioen werden met de D- tjes, met de lichte van Wouter Winters. Dat resultaat was hartstikke mooi, maar waar ik heel erg trots op was, was onze filosofie over de manier van warming up doen. Op het stenen panna- veldje (waar nu het Cruijff Court ligt) lieten we de jongens voor een wedstrijd gewoon lekker voetballen. Daarna gingen we naar binnen voor een korte bespreking en daarna de wedstrijd spelen. Dit werd ook vanuit de club gestimuleerd: we moeten zoveel mogelijk voetballen. Argon straalde daarmee, en nog steeds, voetbal uit. Dat zie je niet bij alle clubs."

De jeugdopleiding kenmerkte zich door een goede doorstroming, waarbij er een sleutelrol was weggelegd voor Leo Clement. Hij was als geen ander in staat om als trainer van de E- junioren de trainers van de D- junioren te informeren over de lichting spelers die naar hen toe kwam. Jaar op jaar maakten spelers moeiteloos de stap naar de volgende leeftijdscategorie, ogenschijnlijk zonder veel

aanpassingsproblemen. Dat zorgde voor enorm sterke teams die van BVO's konden winnen en waarvan spelers als Irfan Bachdim en Mark van der Maarel uiteindelijk de stap naar profclubs konden maken.

De Argonauten van toen komen elkaar nog regelmatig tegen in de voetbalwereld. Jan Zoutman en Bart Logchies zijn in verschillende functies als trainers en opleiders actief gebleven, Mark van der Maarel als clubicoon van FC Utrecht en Fardy Bachdim is inmiddels spelersmakelaar. Het is bijzonder om elkaar regelmatig te treffen, met allemaal in dezelfde periode bij dezelfde club actief geweest.

Richard benadrukt: "Argon was voor mij echt een dorpsclub, maar wel met de uitstraling van een regionale opleidingsclub. Nog steeds refereer ik in gesprekken met trainers en spelers aan mijn tijd bij Argon. Werken met een visie en vanuit een duidelijk plan en de focus altijd op voetbal. Iedereen telde vol mee, of je nu trainer van de D- junioren was, of de trainer van het eerste elftal. Het grote doel was zeker een goed presterend eerste elftal, daarvoor moesten we spelers opleiden. De hele club was net zo trots als de D1 won van Elinkwijk als wanneer de A1 won van Ajax A2. De bereidheid om bij elkaar op de bank zitten of invallen was er altijd. Iedereen was blij en gelukkig bij goed presteren van teams in alle leeftijdscategorieën. Dat was echt uniek en dat heb ik niet meer meegemaakt bij clubs waar ik daarna actief ben geweest. En ik heb echt wel wat clubs getraind hier en daar."

Inmiddels is Richard alweer een aantal jaren actief in het vrouwenvoetbal. Hij merkt daarbij op dat de intrinsieke motivatie bij de vrouwen enorm groot is. De bereidheid om te knokken voor een plek in de selectie of bij de eerste elf is groter, de mannen leveren sneller hun tas in uit onvrede. Vroeger was een jeugdspeler trots als hij van de A1 naar het eerste mocht, tegenwoordig vinden spelers vaak dat de trainer ze al eerder bij het elftal had moeten halen. Volgens Richard is dit ook een gevolg van steeds groter individualisme, zeker ook in de opleidingen. Bij de vrouwen is er een andere ontwikkeling gaande. "Vijf jaar geleden was het vrouwenvoetbal bij Excelsior nog een

maatschappelijk project, inmiddels is het een volwaardige tak van de BVO Excelsior. Het niveau schiet dan ook pijlsnel omhoog. Er is een hoofd vrouwenvoetbal die zich bezighoudt met onder anderen sponsoren en financiën, daardoor kan ik me volledig richten op het voetbaltechnische deel. De volledige competitie wordt ook competitiever. Een paar jaar geleden waren we blij als we het tegen Ajax onder de 3-0 konden houden, nu strijden we tot in de laatste minuten voor een punt. Dat komt ook doordat de spelers in plaats van een vergoeding tegenwoordig daadwerkelijk onder contract staan. Dat houdt ook in dat we 6 dagen in de week met voetbal bezig kunnen zijn. Daar waar we vorig jaar nog trainden om 16.00 uur 's middags, staan alle trainingen nu gepland om 9.30 uur. Waar spelers eerst nog vooral uit de regio kwamen, komen ze nu vanuit het hele land om bij ons te voetballen. Vanuit Groningen, Zeeland maar ook uit een speelster uit Mijdrecht zijn actief bij Excelsior. Het vrouwenvoetbal wordt steeds professioneler, ook geholpen door het feit dat de KNVB steeds meer eisen oplegt aan de clubs. Het geeft ons meer mogelijkheden."

Ambities zijn er zeker nog als het gaat om zijn trainerscarrière. Binnen het vrouwenvoetbal is een logische stap er een naar een absolute topclub of een club in het buitenland. Daarnaast is het hoofdtrainerschap van Argon ook nog een droom. Richard: "Vlak na een behaald kampioen van het eerste van Argon kwam Paul Reurings naar me toe en sprak uit me over een paar jaar als hoofdtrainer te zien. Dat heb ik altijd onthouden, maar eigenlijk is het vanuit mijn huidige woonplaats net te ver weg. Maar als er één club is waar ik nog hoofdtrainer wil worden, dan is het Argon." Lachend vult Richard aan dat dit misschien een inkoppertje is, maar benadrukt dat hij deze wens vaker en op andere plekken uitsprekt. De gevoelens die Argon nog steeds oproept en herinneringen die daar met elkaar zijn opgebouwd zijn sterk. Want in Mijdrecht, daar is het voor Richard Mank begonnen.